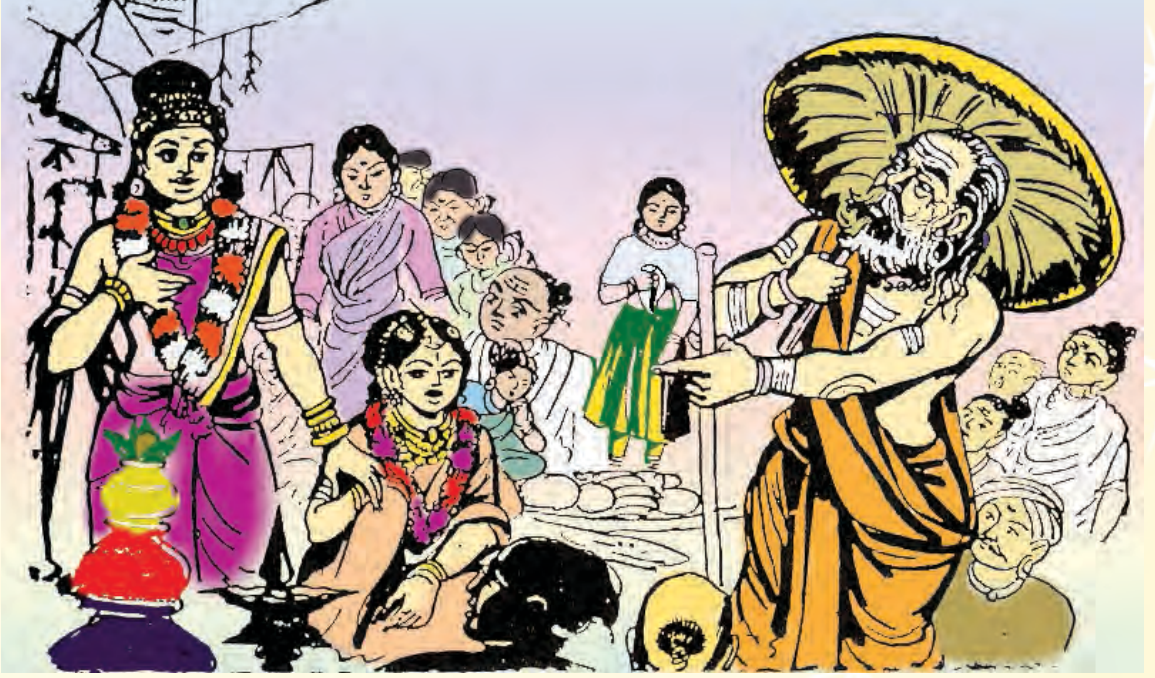

ಭಕ್ತಿ ಸೌಂದರ್ಯದ ಸುರೂಪಿ ಸುಂದರಮೂರ್ತಿ ನಾಯನಾರ್

ಸ್ವಾಮಿ ವೀರೇಶಾನಂದ

ದ್ರಾವಿಡ ದೇಶವನ್ನು ಭಕ್ತಿಯ ಉಗಮಸ್ಥಾನ ಎಂದು ಭಾಗ ವತವು ಬಣ್ಣಿಸುತ್ತದೆ. ಹನ್ನೆರಡು ವೈಷ್ಣವ ಭಕ್ತರಾದ ಆಳ್ವಾರರು ಮತ್ತು ಶೈವಭಕ್ತರಾದ ಅರವತ್ತುಮೂರು ನಾಯನಾರರು ಈ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಆಗಿಹೋದರು. ವಿಷ್ಣುಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಶಿವಭಕ್ತಿಗಳ ಎರಡು ತೊರೆಗಳು ಈ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಗಂಗೆ-ಯಮುನೆಯಂತೆ ಹರಿದವು. ಭಕ್ತಿಸ್ತೋತ್ರದಿಂದ ಸಾಧಕರ ಮನಸ್ಸುಗಳನ್ನು ತೊಳೆದವು, ತಮಿಳು ಭೂಮಿಯನ್ನು ಪವಿತ್ರವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದವು.

ಅರವತ್ತುಮೂರು ನಾಯನಾರರಲ್ಲಿ ಸುಂದರ ನಾಯನಾರ ರದು ವಿಶಿಷ್ಟ ಸ್ಥಾನ. ಅವರನ್ನು ಭಕ್ತರು ತಂಬಿರಾನ್ ತೋಳನ್ (ಒಡೆಯನಾದ ಶಿವನ ಸ್ನೇಹಿತ) ಎಂದು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕರೆಯು ತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಎಂಟನೆಯ ಶತಮಾನದ ಭಕ್ತಕವಿಗಳು. ಅವನು ರಚಿಸಿದ ಶಿವನನ್ನು ಕುರಿತ ಸ್ತುತಿಯನ್ನು 'ತಿರುತ್ತೊಂಡತ್ತೊಗೈ' ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇದು 'ಪೆರಿಯ ಪುರಾಣಂ' ಎಂಬ ಮಹಾನ್ ಗ್ರಂಥದ ಕೇಂದ್ರಬಿಂದುವಾಗಿದೆ. ಈ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ನಾಯನಾರರ ಕಥೆಗಳ ಸಂಗ್ರಹವಿದೆ. ಈ ಪುಸ್ತಕವು ಸುಂದರರ

ಕಥೆಯಿಂದ ಆರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ; ಅವರ ಕಥೆಯಿಂದಲೇ ಕೊನೆ ಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ತಿರುಮರೈ ಎಂಬುದು ತಮಿಳು ಶೈವ ಸಿದ್ಧಾಂತದ ಒಂದು ಕಾವ್ಯಸಂಗ್ರಹ. ಇದರ ಏಳನೆಯ ಸಂಪುಟದಲ್ಲಿ ಇರುವ ಕಾವ್ಯಧಾರೆಯನ್ನು ರಚಿಸಿದವರು ಸುಂದರರೇ.

ಸುಂದರರ ತಂದೆತಾಯಿಗಳು ಕೂಡ ದೊಡ್ಡ ಶೈವಭಕ್ತರಾಗಿ ದ್ದರು. ತಂದೆಯ ಹೆಸರು ಶಡೈಯನಾರ್. ಸುಂದರರ ತಂದೆಯು ಭರದ್ವಾಜ ಗೋತ್ರದವರೆಂದು ಒಂದು ಶಿಲಾಶಾಸನ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ತಾಯಿಯ ಹೆಸರು ಇಶೈಚ್ಚಾನ್ಯಾರ್. ಅವರು ಆದಿ ಶೈವ ಪಂಗಡದವರು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಪುರೋಹಿತ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರು. ಸುಂದರರ ಮೊದಲ ಹೆಸರು ನಂಬಿರೂರ್. ಈ ಮಗು ರಸ್ತೆ ಯಲ್ಲಿ ಆಟವಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಮಗುವಿನ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ಸ್ಥಳೀಯ ರಾಜನು ಮೋಹಿತನಾದನು. ಅವನನ್ನು ದತ್ತು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡನು. ತನ್ನ ಮಗನಂತೆಯೇ ಬೆಳೆಸಿದನು. ಹೀಗೆ ಸುಂದರರು ರಾಜಕುಲದವರಂತೆ ಬೆಳೆದರು. ಸುಂದರರು ಮಹಾನ್ ಪಲ್ಲವ ದೊರೆಯಾದ ರಾಜಸಿಂಹನ ಸಮಕಾಲೀನನಾಗಿದ್ದಾರೆ. ರಾಜಸಿಂಹ

ಕೂಡ ಒಬ್ಬರು ಮಹಾನ್ ಸಂತರು. ಅವರು ಕೂಡ ಹಲವಾರು ಭಕ್ತಿಸ್ತುತಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಸುಂದರರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ತಿರುವು ಉಂಟಾಗಿದ್ದು ಅವರ ವಿವಾಹದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ. ಮದುವೆಯ ಸಮಾರಂಭವು ಭವ್ಯವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಮಧ್ಯೆ ಒಬ್ಬ ವೃದ್ಧ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡನು. “ಸುಂದರನ ಅಜ್ಜನು ಸುಂದರನನ್ನು ನನಗೆ ಒತ್ತೆಯಾಗಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಸುಂದರನು ಸ್ವತಂತ್ರನಲ್ಲ, ನನ್ನ ದಾಸ. ಅವನು ಒಡನೆ ನನ್ನ ಜೊತೆಗೆ ಬರಬೇಕು” ಎಂದು ವಾದಿಸಿದನು. ಸಾಕ್ಷ್ಯವಾಗಿ ಹಳೆಯದೊಂದು ತಾಳೆಯ ಪತ್ರದ ಮೇಲಿರುವ ಬರಹವನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು. ಸುಂದರ ಮತ್ತು ಅವನ ಸಂಬಂಧಿಗಳು ಇದರಿಂದ ಕೋಪಗೊಂಡರು. ಆ ಮುದುಕನನ್ನು ‘ಪಿತನ’ (ಹುಚ್ಚ) ಎಂದು ಕರೆದರು. ಆದರೆ ಮುದುಕನು ತನ್ನ ವಾದವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿದನು. “ವೈದಿಕ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ನ್ಯಾಯ ಹೇಳಲಿ” ಎಂದು ಒತ್ತಾಯಿಸಿದನು. ಅದರಂತೆ ತಾಳೆಯ ಪತ್ರದ ಬರಹವನ್ನು ವೈದಿಕ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ತೋರಿಸಲಾಯಿತು. ಅವರು ಇದು ನ್ಯಾಯಬದ್ಧವಾದ ಸಾಕ್ಷ್ಯವಾಗಿದೆ ಎಂದು ತೀರ್ಮಾನ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟರು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮದುವೆಗಾಗಿ ಸುಂದರರ ಜಂಘಾ ಬಲವೇ ಅಡಗಿಹೋಯಿತು. ಭಯ, ಹತಾಶೆಗಳಿಂದ ಅವರು ತತ್ತರಿಸಿದರು. ಮದುವೆಯ ಆನಂದದಲ್ಲಿ ಮೈಮರೆತಿದ್ದವರು, ಬಹು ದುಃಖದಿಂದ ಆ ವೃದ್ಧಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಹಿಂದೆ ಹೊರಟರು.

ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ನಡೆದೂ ನಡೆದೂ ತಿರುವಣ್ಣೆಯೆಲ್ಲರೂ ಎಂಬ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿರುವ ಶಿವನ ಮಂದಿರವನ್ನು ತಲುಪಿದನು. ಸುಂದರರೂ ಅವನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದರು. ಕಾಲುಗಳು ಸೋತಿ ದ್ದವು. ದೇಹ ಬಳಲಿತ್ತು. ಆದರೂ ಆ ಮುದುಕನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕರುಣೆ ತೋರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಮಂದಿರವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಒಡನೆಯೇ ಮುದುಕನು ಮಾಯವಾದನು; ಅವನು ಶಿವಲಿಂಗದೊಡನೆ ಐಕ್ಯವಾದನು. ಸುಂದರರಿಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ತಿಳಿದುಹೋಯಿತು, “ಈ ಮುದುಕನು ಶಿವನಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಅಲ್ಲ, ನನ್ನನ್ನು ಸಂಸಾರದಿಂದ ಪಾರುಮಾಡಲು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆತಂದಿದ್ದಾನೆ” ಎಂದು. “ಪರ ಮಾತನೇ ನನ್ನನ್ನು ಕರೆಯಲು ಬಂದರೂ ತಾನು ಅವನನ್ನು ಗುರುತಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ” ಎಂದು ಅವರು ಬಹಳ ದುಃಖ ಪಟ್ಟರು, ಜೋರಾಗಿ ಗೋಳಾಡಿದರು. ತಮ್ಮ ದುಃಖವನ್ನು ತೋಡಿಕೊಂಡು ಹಾಡಿದರು. ಇವರ ಸಂತಪ್ತ ಹೃದಯವನ್ನು ಕಂಡು ಶಿವನು ಪ್ರೀತನಾದನು. ದರ್ಶನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿದನು. “ಅಪ್ಪಾ, ಸುಂದರನೇ. ನೀನು ಈಗಾಗಲೇ ನನ್ನ ಭಕ್ತನಾಗಿದ್ದೀಯೆ. ನೀನು ನನ್ನೊಡನೆ ಕೈಲಾಸದಲ್ಲಿ, ನನ್ನ ಅನುಚರನಾಗಿ ಇದ್ದವನು. ಈಗ ಮಾನವನಾಗಿ ಜನಿಸಿದ್ದೀಯೆ. ಒಂದೇ ಒಂದು ಕೆಟ್ಟಚಿಂತನೆ ಮಾಡಿದ್ದು, ನೀನು ಈ ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ಜನ್ಮ ತಳೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿತು. ಈಗ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡಲೆಂದೇ ನಿನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೆ” ಎಂದನು.

ಸುಂದರರು ಭಗವಂತನೊಡನೆಯೇ ಜಗಳವಾಡಿದರಷ್ಟೆ. ಅದು ಕೂಡ ಶಿವನಿಗೆ ಬಹಳ ಇಷ್ಟವಾಯಿತು. ಸ್ವತಃ ಭಗವಾನ್ ಶಿವನೇ ಅವರಿಗೆ ‘ವನ್‌ತೊಂಡನ್’ (ಕೆಟ್ಟ ಮಾತು ಆಡಿದ ಭಕ್ತ) ಎಂದು ಕರೆದನು. “ಮಗೂ, ನೀನು ನನ್ನ ಜೊತೆ ಜಗಳಾಡುವಾಗ ನನ್ನನ್ನು ಪಿತ (ಹುಚ್ಚ) ಎಂದು ಕರೆದೆಯಷ್ಟೆ. ಈ ಹೆಸರಿನಿಂದಲೇ ಆರಂಭವಾಗುವ ಹಾಡೊಂದನ್ನು ರಚಿಸಿ ಹಾಡು” ಎಂದನು. ಸುಂದರು ಭಕ್ತಿಭಾವ ಪರವಶನಾಗಿ ‘ಪಿತ್ತಾ! ಪಿರೈ ಶೂಡಿ!’ ಎಂಬ ಹಾಡನ್ನು ಹಾಡಿದರು. ಆ ಊರಿನ ಶಿವಲಿಂಗಕ್ಕೆ ‘ತಡುತಾಟ್ ಕೊಂಡ ಈಶ್ವರರ್’ (ತನ್ನ ಭಕ್ತನನ್ನು ತಡೆದು ಸಂಸಾರದಿಂದ ಕಾಪಾಡಿದ ಈಶ್ವರ) ಎಂದೇ ಹೆಸರಾಯಿತು.

ಹೀಗೆ ಸುಂದರರನ್ನು ಮದುವೆಯ ಬಂಧನದಿಂದ ದೇವರೇ ಕಾಪಾಡಿದನು. ಸುಂದರರು ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಜೀವನವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದರು. ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆ ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ತಿರುವದಿಗೈ ವೀರಚ್ಚಾನಮ್ ಎಂಬ ಪುಣ್ಯಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅಲ್ಲಿ ತಮಿಳು ನಾಡಿನ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಮಹಾನ್ ಸಂತರಾದ ಅಪ್ಪರ್ ವಿರಚ್ಚೇಶ್ವರ ಲಿಂಗವನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ಧನ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದರು. ಇಂಥ ಪುಣ್ಯ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ತುಳಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಸುಂದರರಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಆ ಗ್ರಾಮದ ಹೊರಗೇ ಒಂದು ಮಠ ದಲ್ಲಿ ವಾಸ್ತವ್ಯ ಹೂಡಿದರು.

ಅಂದು ರಾತ್ರಿ ಸುಂದರರು ಗಾಢನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದರು. ಭಗವಾನ್ ಶಿವನೇ ಮುದುಕನೊಬ್ಬನ ವೇಷದಲ್ಲಿ ಮಠದ ಒಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ಸುಂದರರ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡು ನಿದ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ನಟಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲದೆ ತನ್ನ ಕಾಲನ್ನು ಸುಂದರರ ತಲೆಯ ಮೇಲಿಟ್ಟನು. ಸುಂದರರು ಎದ್ದು ಕೂಗಾಡಿದರು. ಆಗ ಆ ಮುದುಕನು ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳಿದನು. ಸರಿಯೆಂದು ಸುಂದರರು ಕೊಠಡಿಯ ಇನ್ನೊಂದು ಬದಿಗೆ ಸರಿದು ಮಲಗಿದರು. ಅಲ್ಲಿಗೂ ಈ ಮುದುಕನು ಬಂದು ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿದನು. ಈ ಸಲ ಸುಂದರರು ಕೋಪಗೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. “ನೀವು ಯಾರು? ಹೀಗೇಕೆ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ?” ಎಂದು ಶಾಂತವಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿದರು. “ಅಯ್ಯೋ ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನೇ, ನನ್ನ ಗುರುತು ಹಿಡಿಯಲಿಲ್ಲವೆ?” ಎಂದು ಶಿವನು ಅಂತರ್ಧಾನನಾದನು. ‘ಓ! ನನ್ನೊಡೆಯ ಶಿವನೇ ಬಂದಿದ್ದವನು’ ಎಂದು ಅರಿವಾಯಿತು ಸುಂದರರಿಗೆ. “ಅಪ್ಪಾ, ನಾನು ನೀನಿರುವ ದೇಗುಲಕ್ಕೆ ಹೋಗದೆ ಇದ್ದುದರಿಂದ ನೀನೇ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಣಲು ಬಂದೆಯಲ್ಲಾ, ಸ್ವಾಮಿ” ಎಂದು ಪರಿತಾಪ ಪಟ್ಟರು. ತುಂಬು ಹೃದಯದಿಂದ, “ಓ ಪ್ರಭು! ನೀನು ಎಂಥ ಕರುಣಾಶಾಲಿ! ನಿನ್ನದು ಎಂಥ ಅನುಕಂಪ! ವೇದ ಮತ್ತು ಆಗಮಗಳನ್ನು ಅರಿತವರೂ ನಿನ್ನ ಪಾದದ ಸ್ಪರ್ಶವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಲಾರರು. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಬಡ ಜೀವಿಯಾದ ನನ್ನ ಮೇಲಿನ ಅಪಾರ ಕೃಪೆಯಿಂದ, ಕೈಲಾಸವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಿನ್ನ ಪಾದದ ಸ್ಪರ್ಶವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಿದೆ, ಸ್ವಾಮಿ” ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರು.

ಸುಂದರಮೂರ್ತಿಗಳು ತಮ್ಮ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸಿದರು. 'ತಿಲ್ಲೈ' ಎಂದು ತಮಿಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹೆಸರಾದ ಚಿದಂಬರ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ತಲುಪಿದರು. ದೂರದಿಂದ ದೇಗುಲದ ಗೋಪುರವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಲೇ ಸುಂದರರು ಭಾವ ಪರವಶರಾಗಿ, ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಹೊರಳಾಡಿ, ಪ್ರೇಮಕಂಬನಿ ಗೈದರು. ನಟರಾಜ ಸ್ವಾಮಿಯ ದರ್ಶನವನ್ನು ಮಾಡಿ ಧನ್ಯನಾದೆ ನೆಂದು ಸಂತೋಷ ಪಟ್ಟರು. ಆಗ ಒಂದು ದಿವ್ಯವಾಣಿ ಅವರಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿತು. ತಿರುವಾರೂರಿಗೆ ಹೋಗೆಂದು ಅದು ಆದೇಶ ನೀಡಿತು.

ಸುಂದರಮೂರ್ತಿ ನಾಯನಾರರು ಅನೇಕ ಪುಣ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ಸಂದರ್ಶಿಸಿ, ಕಡೆಗೆ ತಿರುವಾರೂರಿಗೆ ಬಂದರು. ತಿರುವಾರೂರಿನ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಭಗವಂತನೇ ಬಂದು, ಸುಂದರರನ್ನು ಸನ್ಮಾನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಎದುರುಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ಆದೇಶವಿತ್ತನು. ಅವರೆಲ್ಲ ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿದರು. ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಮತ್ತೊಂದು ದಿವ್ಯವಾಣಿ ಅವರಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿತು: "ಸುಂದರನೇ, ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡೆ. ನೀನು ಮದುವೆಯಾಗುವುದನ್ನು ತಡೆದೆ. ಇನ್ನು ನೀನು ಸುಂದರ ಮದುವೆಗಿನ ರೂಪವನ್ನೇ ತಾಳುವೆ. ಈ ಭುವಿಯಲ್ಲಿ ಆನಂದದಿಂದ ನಲಿದಾಡುವೆ." ಒಡನೆಯೇ ಸುಂದರರು ಮದುವೆಗಿನ ಹಾಗೆ ಸುಂದರರೂಪಿಯಾದರು. ಜನರು ಅವರನ್ನು 'ತಂಬಿರಾನ್ ತೋಳರ್' (ದೇವರ ಸ್ನೇಹಿತ) ಎಂದು ಕರೆದು ಆದರಿಸಿದರು.

ತಿರುವಾರೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳು ಭಕ್ತಮಹಿಳೆಯಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಹೆಸರು ಪರವೈಯಾರ್ ಎಂದು. ಅವಳು ಕೈಲಾಸದಲ್ಲಿ ಪಾರ್ವತಿಯ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಮಲಿನಿ ಎಂದು ಜನರ ನಂಬಿಕೆ. ಅವಳು ದಿನನಿತ್ಯವೂ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಳು. ಶಿವನನ್ನು ಭಕ್ತಿ ಶ್ರದ್ಧೆಗಳಿಂದ ಪೂಜಿಸುವಳು. ಅವನ ಗುಣಗಳ ಸಂಕೀರ್ತನೆ ಮಾಡುವಳು. ಒಂದು ದಿನ ತನ್ನ ಗೆಳತಿಯರೊಡನೆ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಳು. ಅದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸುಂದರರೂ ತಮ್ಮ ಅನುಯಾಯಿಗಳೊಂದಿಗೆ ದೇವಾಲಯವನ್ನು ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದರು. ಯಾವ ಜನ್ಮದ ಕರ್ಮವೋ ಏನೋ, ಸುಂದರರು ಆ ಯುವತಿಯ ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೆ ಮಾರುಹೋದರು. ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗ ಬೇಕೆಂದು ಹಾತೊರೆದರು. ಇದೇ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಗರ್ಭ ಮಂದಿರವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು. ತಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತನಾದ ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಬಯಕೆಯನ್ನು ತೋಡಿಕೊಂಡರು. ಆ ಯುವತಿ ಪರವೈಯಾರ್ ಕೂಡ ಸುಂದರರತ್ತ ಆಕರ್ಷಿತಳಾದಳು. ಅವರನ್ನು ತಾನು ವರಿಸಬೇಕೆಂದು ಶಿವನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದಳು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಮಾಡಿಸಿದ್ದು ಆ ಶಿವನೇ. ಅವನೇ ಇವರಿಬ್ಬರ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಬಂದು ಮದುವೆಯಾಗಿರೆಂದು ತಿಳಿಸಿದನು. ಭಕ್ತರ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಬಂದು, ಮರುದಿನವೇ ವಿವಾಹ ಮಹೋತ್ಸವವನ್ನು ಜರುಗಿಸಬೇಕೆಂದೂ ಆದೇಶವಿತ್ತನು. ಎಲ್ಲವೂ ಸುಗಮವಾಗಿ ನಡೆದುಹೋಯಿತು.

ಪರವೈಯಾರ್ ಮತ್ತು ಸುಂದರರ ಆನಂದಕ್ಕೆ ಪಾರವೇ ಇಲ್ಲ ದಾಯಿತು.

ಸುಂದರಮೂರ್ತಿಗಳು ತಿರುವಾರೂರಿನಲ್ಲಿಯೇ ವಾಸ್ತವ್ಯ ಹೂಡಿ ಗೃಹಸ್ಥಾಶ್ರಮವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದರು. ಕೀಲರ್ ಎಂಬ ಭಕ್ತನು ಅವರಿಗೆ ಬಹಳವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ತನ್ನ ಊರಾದ ಕುಂಡಯೂರಿನಿಂದ ದವಸಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ತಂದು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಮ್ಮೆ ಭಯಂಕರ ಬರ ಬಂದೊದಗಿತು. ಗ್ರಾಮ ಸ್ಥರು ಆಹಾರದ ಅಭಾವದಿಂದ ನರಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಭಕ್ತನಿಗೆ ತನ್ನ ಸೇವೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಭಗವಂತನೇ ಅವನ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಬಂದು ಆಶ್ವಾಸ ನೀಡಿದನು. ಮರುದಿನ ಅವನ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಧಾನ್ಯದ ದೊಡ್ಡ ರಾಶಿಯೇ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಇತ್ತ ಭಗವಂತನ ಆಣತಿಯಂತೆ ಸುಂದರರು ಕುಂಡಯೂರಿನ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟರು. ಧಾನ್ಯದ ರಾಶಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಇದೆಲ್ಲವೂ ಶಿವನ ಲೀಲೆಯೇ ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರು. ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿರುವಾರೂರಿನ ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಒಯ್ದು ಊರಿಗೆಲ್ಲ ಹಂಚಿಬಿಟ್ಟರು. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸುಂದರರೂ ಅವರ ಪತ್ನಿಯೂ ಭಗವಂತನನ್ನು ಕೊಂಡಾಡುತ್ತ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಹಾಡಿದರು. ಹೀಗೆ ಬರ ನೀಗಲ್ಪಟ್ಟಿತು.

ಹೀಗೆ ಸುಂದರ ನಾಯನಾರರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವಿಚಿತ್ರ ಘಟನಾವಳಿಗಳನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಶಿವನು ಅವರೊಡನೆ ಬಹು ವಾಗಿ ಆಟವಾಡಿದನು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಆಟದಲ್ಲಿ ಪರ ಮಾತ್ಮನು ಸುಖವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು, ದುಃಖವನ್ನೂ ನೀಡಿದನು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಶಿವನು ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನಾದ ಸುಂದರನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಬಗೆಬಗೆಯ ಕ್ರೀಡೆಗಳನ್ನಾಡಿದನು.

ಅಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಗಿಲಿಯಾರ್ ಎಂಬ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳು ತೊಂಡೈ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದಳು. ಅವಳು ಕೂಡ ಧೈವಾಂಶಸಂಭೂತೆ. ಸಂಗಿಲಿಯಾರ್ ಪಾರ್ವತಿಯ ಮೇಲೆ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಒಮ್ಮೆ ಅವಳ ತಂದೆತಾಯಿಯರು ಅವಳ ಬಳಿ ವಿವಾಹದ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿದರು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದೊಡನೆಯೇ ಅವಳು ಮೂರ್ಛೆ ತಪ್ಪಿ ಬಿದ್ದಳು. ತಂದೆ ಅವಳನ್ನು ತಿರುವಟ್ಟಿಯೂರ್ಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಒಂದು ಆಶ್ರಮವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟನು. ಸಂಗಿಲಿಯಾರ್ ಪ್ರತಿದಿನ ಶಿವನಿಗೆ ಹೂವಿನ ಹಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವನ್ನು ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಒಯ್ದು ಅರ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇದೇ ಅವಳ ಸಾಧನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಸುಂದರಮೂರ್ತಿಗಳು ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಅವಳೆಡೆಗೆ ಆಕರ್ಷಿತರಾದರು. ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಬಯಸಿದರು. ಈ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ದೇವರಿಗೆ ನಿವೇದಿಸಿದರು ಕೂಡ. ಶಿವನೇ ಕನ್ಯೆಯ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಬಂದು ಸುಂದರರನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವಂತೆ ಹೇಳಿದನು. ಸಂಗಿಲಿಯಾರ್ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು. ಆದರೆ ಒಂದು ಷರತ್ತನ್ನು ಹಾಕಿದಳು. ಗಂಡನು ಎಂದೂ ತನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬಾರದು ಎಂಬುದೇ ಆ ಷರತ್ತು. ಇದನ್ನು ಶಿವನು ಸುಂದರರಿಗೆ ಹೇಳಿದಾಗ ಅವರು ಅದಕ್ಕೆ

ನಿರಾಕರಿಸಿದರು. “ನಾನು ನಿನ್ನ ವಿಗ್ರಹದ ಮುಂದೆ ಪ್ರಮಾಣ ಮಾಡುವಾಗ, ನೀನು ಹತ್ತಿರದ ಮರಕ್ಕೆ ನಿನ್ನ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯವನ್ನು ಸ್ಥಳಾಂತರಿಸು. ಆಗ ನನ್ನ ಪ್ರಮಾಣಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಿರುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದರು. ಆದರೆ ಮುಂದೆ ಶಿವನೇ ಈ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಸಂಗಲಿಯಾರ್‌ಗೆ ಹೇಳಿ ಕೊಟ್ಟು, ಮರದ ಮುಂದೆ ಪ್ರಮಾಣ ಮಾಡುವಂತೆ ಕೇಳಿಕೋ ಎಂದು ಉಪದೇಶಿಸಿದನು. ಅದರಂತೆ ಆಕೆ ಸುಂದರರನ್ನು ಕೇಳಿ ಕೊಂಡಾಗ, ಸುಂದರರ ಜಂಘಾಬಲವೇ ಉಡುಗಿಹೋಯಿತು. ಶಿವನೇ ತನ್ನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಎಂದುಕೊಂಡರು. ಬೇರೆ ದಾರಿಯಿಲ್ಲದೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು, ಶಿವನ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯವಿದ್ದ ಆ ಮರದ ಮುಂದೆಯೇ ಮಾತುಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆಯಾಗಿಬಿಟ್ಟರು.

ತಿರುವಾರೂರಿನಲ್ಲಿ ಶಿವನಿಗೆ ವಸಂತೋತ್ಸವವು ವಿಜೃಂಭಣೆಯಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಸುಂದರರಿಗೆ ಆಸೆ. ಆದರೆ ಮಾತುಕೊಟ್ಟ ಪ್ರಕಾರ ಸಂಗಲಿಯಾರ್‌ಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವಂತಿಲ್ಲ. ಬಯಕೆ ತಾಳಲಾರದೆ, ಹೊರಟುನಿಂತರು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಊರಿನ ಗಡಿಯನ್ನು ದಾಟಿದ ಒಡನೆ ಅವರ ಕಣ್ಣಿನ ದೃಷ್ಟಿಯೇ ಹೊರಟುಹೋಯಿತು. ಜಾರಿಬಿದ್ದು ಮೈಕೈ ಮುರಿದು ಕೊಂಡರು. ಕರ್ಮಗತಿಯನ್ನು ಮೀರಲು ಯಾರಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಮೂರ್ಛಿತಸ್ಥಿ ಬಿದ್ದ ಸುಂದರರಿಗೆ ಜ್ಞಾನ ಬರಲು ಬಹಳ ಕಾಲ ಬೇಕಾಯಿತು. ಎಚ್ಚರಗೊಂಡ ಸುಂದರರು ತಮ್ಮ ತಪ್ಪನ್ನು ಅರಿತು ಭಗವಾನ್ ಶಿವನನ್ನು ಕ್ಷಮೆದೋರಿಸಲು ಅಂಗಲಾಚಿ ಬೇಡಿಕೊಂಡರು; ಕಣ್ಣಿನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಮತ್ತೆ ದೊರಕಿಸಿಕೊಡೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು. ಅವರ ಹೃದಯಂಗಮ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯು ಹಾಡಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೊರಹೊಮ್ಮಿತು: “ಓ ಪ್ರಭು! ನಾನು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಶರಣಾಗಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಎಂದೆಂದಿಗೂ ನಿನ್ನ ಪವಿತ್ರ ನಾಮವನ್ನು ಜಪಿಸುತ್ತಿರುತ್ತೇನೆ. ಕಣ್ಣು ಹೋಗಿ, ಜಾರಿ ಬಿದ್ದಾಗಲೂ ನಿನ್ನ ಸ್ಮರಣೆಯನ್ನೇ ನಾನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆನು. ಓ ಪ್ರಭು, ಕರುಣಾಶಾಲಿ! ನಾನು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದರೂ, ಅದನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸುವುದು ನಿನ್ನ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಲ್ಲವೇ? ಪ್ರಭೂ, ದಯವಿಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿಬಿಡು.”

ಅಂಧರಾದರೂ, ತಿರುವಾರೂರಿನ ಶಿವನ ದರ್ಶನವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಸುಂದರರ ತವಕ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಜನರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಹೋದರು. ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ನಿಂತು, ಭಗವಂತನನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡರು. ಕಡೆಗೆ ತಿರುವಣ್‌ಪಾಕ್ಕಂ ಎಂಬ ಕಡೆ ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರು: “ನೀನೇ ನನ್ನನ್ನು ನಿನ್ನಡಿಗೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡೆಯೋ, ನನ್ನಪ್ಪಾ. ನನ್ನನ್ನು ನಿಮಿತ್ತವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅದೆಷ್ಟು ಲೀಲೆಗಳನ್ನು ಆಡಿದೆಯೋ, ಹೇ ಭಗವಾನ್! ನೀನು ಈ ದೇಗುಲದಲ್ಲಿ ಇರುವೆಯೋ, ಇಲ್ಲವೋ?” ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ ಶಿವನು ಉದಾಸೀನದಿಂದ, “ಹೌದು, ನಾನಿಲ್ಲಿದ್ದೇನೆ. ನಡೆ ಇನ್ನು” ಎನ್ನುತ್ತ ಕುರುಡನಿಗೆ ಸಹಾಯಕವಾಗುವ ಕೋಲನ್ನು

ಕೊಟ್ಟನು. ಭಗವಂತನ ಅವಜ್ಞೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಸುಂದರರ ಮನಸ್ಸು ಮತ್ತಷ್ಟು ನೊಂದಿತು. ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕ್ಷಮೆ ಬೇಡಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರು: “ಭಗವಂತನೇ, ಸಂಗಲಿಯಾರ್‌ಳನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು ಸುಖಪಡಿಸಿದವನೂ ನೀನೇ. ಕುರುಡತನ ಕೊಟ್ಟು ನನಗೆ ದುಃಖ ಕೊಟ್ಟವನೂ ನೀನೇ. ನಿನ್ನ ಕರುಣೆಗೆ ನಾನು ಪಾತ್ರನಲ್ಲವೇ? ನನ್ನನ್ನು ನೀನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿಬಿಟ್ಟೆಯಾ?” ಆದರೂ ಶಿವನ ಕೋಪ ಅಡಗಲಿಲ್ಲ.

ಶಿವನ ಇಚ್ಛೆಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ತಲೆಬಾಗಿರದ ಸುಂದರಮೂರ್ತಿಗಳು ಕಾಂಚೀಪುರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ತಾಯಿ ಕಾಮಾಕ್ಷಿಯನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರು. ಏಕಾಂಬರೇಶ್ವರ ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜಿಸಿದರು. ತಾಯಿ ಕಾಮಾಕ್ಷಿಯ ಕೃಪಾಕಟಾಕ್ಷ ಈಗಾಗಲೇ ಸುಂದರರ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಅದನ್ನರಿತ ಭಗವಾನ್ ಶಿವನು ಒಡನೆ ಸುಂದರರ ಎಡಗಣ್ಣಿನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿದನು. ಸುಂದರರ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಪಾರವೇ ಇಲ್ಲ. ಆನಂದ ಉನ್ನಾದಗಳಿಂದ ಅವರು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಹೊರಳಾಡಿದರು. ಪ್ರೇಮದ ಕಂಬನಿಗಳನ್ನು ಮಿಡಿದರು.

ಸುಂದರರು ಕೆಲವು ದಿನಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಕಳೆದು, ತಿರುವಾರೂರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಪಯಣವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿದರು. ತಿರುವಾಡು ದುರೈ ಎಂಬಲ್ಲಿ ಭಗವಂತನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ, ಬಲಗಣ್ಣಿನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನೂ ಪಡೆದುಕೊಂಡರು. ತಿರುತ್ತುರಿತ್ತಿ ಎಂಬಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಾಗ, ಹತ್ತಿರದ ಕೊಳದಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡುವಂತೆ ಭಗವಂತನ ಆದೇಶವಾಯಿತು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದೊಡನೆಯೇ ಅವರ ದೇಹವು ಚಿನ್ನದ ಹಾಗೆ ಹೊಳಪನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿತು. ಈ ಪರಿವರ್ತನೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಜನರು ಚಕಿತಗೊಂಡರು. ತಿರುವಾರೂರಿನ ಹೊರವಲಯದಲ್ಲಿಯೇ ಸುಂದರರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿನ ಬೃಹತ್ ದೇವಾಲಯದ ಗೋಪುರದ ದರ್ಶನವಾಯಿತು. ಅದು ಅವರ ಮೈಮನಗಳನ್ನು ತುಂಬಿ ಗೊಂಡಿತು. ಎರಡೂ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಭಗವಂತನ ಮನೋಹರ ಆಕೃತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಅವರಲ್ಲಿ ಪರಮ ಭಕ್ತಿಭಾವ ಹೊರಹೊಮ್ಮಿತು. ಅಪಾರ ಆನಂದದ ಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಮುಳುಗಿಹೋಯಿತು. ದಿವ್ಯಾನಂದದಲ್ಲಿ ಅವರು ಲೀನರಾದರು.

ಸುಂದರರ ಮೊದಲ ಹೆಂಡತಿ ಪರವೈಯಾರ್‌ಗೆ ಸುಂದರರ ಎರಡನೆಯ ಮದುವೆಯ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿದುಬಂದು, ಬಹಳ ದುಃಖ ಉಂಟಾಯಿತು. ಸುಂದರರಿಗೆ ಅವಳನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಬೇಕೆಂಬ ತವಕ. ಆಗ ಶಿವನೇ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದೂತನಾಗಿ ಪರವೈಯಾರ್ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಸುಂದರರ ಕಾತರತೆಯನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ದೂತನಾಗಿ ಬಂದವನು ಭಗವಂತನೇ ಎಂದರಿತ ಪರವೈಯಾರ್ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದಳು. ಭಗವಂತನ ಆಣತಿಯಂತೆ ತನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಮನೆಗೆ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡಳು. ಸುಂದರರು ಶಿವನನ್ನೇ ದೂತನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ವಿಚಾರ ಎಲ್ಲೆಡೆ ಹಬ್ಬಿತು.

ತಿರುಪ್ಪೆರುಮಂಗಲಂ ಎಂಬುದೊಂದು ಊರು; ಅಲ್ಲಿ ಎಯರ್‌ಕೋನ್ ಕಲಿಕ್ಕಾಮ ನಾಯನಾರ್ ಎನ್ನುವ ದೊಡ್ಡ ಭಕ್ತರು ಇದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಈ ವರ್ತಮಾನ ತಿಳಿದು ಸುಂದರರ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ಕೋಪ ಬಂತು. ಮನೆಯ ಜಗಳ ತೀರ್ಮಾನಿಸಲು ಶಿವನನ್ನೇ ದೂತನಾಗಿ ಕಳಿಸುವುದೇ? ಇದಂಥ ಅಪಚಾರ ಎಂದು ಕೊಂಡರು. ಭಗವಂತನು ಅವರಿಬ್ಬರ ಮನಸ್ತಾಪವನ್ನೂ ಬಹಳ ಅದ್ಭುತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪರಿಹರಿಸಿದನು.

ನಂತರ, ಸುಂದರರಿಗೆ ಚೇರಮಾನ್ ಪೆರುಮಾಳ್ ನಾಯನಾರ್ ಎಂಬ ಭಕ್ತರ ಜೊತೆಗೆ ಸ್ನೇಹವಾಯಿತು. ಅವರು ರಾಜ ಕುಲಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರು. ಈ ಸ್ನೇಹ ಬಾಂಧವ್ಯಕ್ಕೆ ಬೆಸುಗೆ ನೀಡಿದವನೂ ಭಗವಾನ್ ಶಿವನೇ. ಇವರಿಬ್ಬರೂ ದೀರ್ಘ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆ ಕೈಗೊಂಡರು. ಮಧುರೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟರು. ಸುಂದರರದು ಸಖ್ಯ ಭಾವ. ಭಗವಂತನನ್ನು ಸ್ನೇಹಿತನೆಂದೇ ಭಾವಿಸಿದ್ದರು. ಭಗವಂತನ ಸಂಕೀರ್ತನೆ ಮಾಡುತ್ತ ಇಬ್ಬರೂ ಪಯಣ ಬೆಳೆಸಿದರು. ಕಡೆಗೆ ಚೇರಮಾನ್ ಸುಂದರರನ್ನು ತನ್ನ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದನು. ಸುಂದರರು ವೈಭವದಿಂದ ಅವನ ಜೊತೆ ಕೆಲವು ಕಾಲ ಇದ್ದರು. ಒಮ್ಮೆ ಹಠಾತ್ತನೆ ಅವರಿಗೆ ತಿರುವಾರೂರಿನ ತಮ್ಮೋಡೆಯ ಭಗವಾನ್ ಶಿವನ ನೆನಪು ಕಾಡಿತು. ಒಡನೆ ತಿರುವಾರೂರಿಗೆ ತೆರಳಿದರು. ಚೇರಮಾನ್‌ಗೆ ಬರಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಬಹಳ ನೊಂದು ಕೊಂಡನು. ಸುಂದರರಿಗೆ ಅವನು ಹಲವಾರು ಕೊಡುಗೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ದಾರಿಗುಂಟ ಜನರನ್ನು ಕಳಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಶಿವನ ಇಚ್ಛೆಯೇ ಬೇರೆಯಾಗಿತ್ತು. ದಾರಿಯ ಮಧ್ಯೆ ತನ್ನ ಸೇವಕರನ್ನೇ ಕಳಿಸಿ, ಕೊಡುಗೆಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಂಡನು. ಬಂದಿದ್ದ ಜನರೆಲ್ಲ ದಿಕ್ಕಾಪಾಲಾಗಿ ಓಡಿದರು. ಸುಂದರರು ದುಃಖಿತರಾಗಿ ದಾರಿಮಧ್ಯದ ಒಂದು ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸ್ತುತಿಯೊಂದನ್ನು ಹಾಡಿದರು. ಹೊರಗೆ ಬಂದು ನೋಡುತ್ತಾರೆ, ಕದ್ದುಹೋದದ್ದೆಲ್ಲವೂ ಮತ್ತೆ ಬಂದೊದಗಿದ್ದವು. ಸುಂದರರು ಶಿವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅರಿತರು. ಮನುಷ್ಯಮಾತ್ರನಾದವನ ಕೊಡುಗೆಯು ನಷ್ಟವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ದೇವರ ಕೊಡುಗೆ ಮಾತ್ರ ಬಹುಕಾಲ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ. ದೇವರ ಸ್ನೇಹಿತನಿಗೆ ದೇವರ ಕೊಡುಗೆ ಇದು. ಇದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅನುಭವಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ. ದೇವರ ಲೀಲೆಯೇ ಹೀಗೆ ವಿಚಿತ್ರ.

ಚೇರಮಾನ್ ಪೆರುಮಾಳ್ ನಾಯನಾರ್ ಸುಂದರರನ್ನು ಮತ್ತೆ ಭೇಟಿಯಾದರು. ಸುಂದರರು ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದು ಅವರಿಗೆ ಹೇಗೋ ತಿಳಿದುಬಂತು. ಒಡನೆ ಅವರು ಸುಂದರರ ಹತ್ತಿರ ಓಡೋಡಿ ಬಂದರು. ಆ ಸ್ಥಳದ ಹೆಸರು ತಿರುವಂಜೈಕ್ಕಳಂ ಎಂದು. ಸುಂದರರು ದೇವಲೋಕದ ಆನೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಆಕಾಶಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಒಡನೆ ತಮ್ಮ ಕುದುರೆಯ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಶಿವ ಪಂಚಾಕ್ಷರಿ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಉಸುರಿದರು. ಕುದುರೆಯೂ ಆಕಾಶದತ್ತ ನೆಗೆದು, ಸುಂದರರನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡಿತು. ಚೇರಮಾನರು ಅಲ್ಲಿಯೇ

ಸುಂದರರನ್ನು ಪೂಜಿಸಿದರು. ಬಳಿಕ ಇಬ್ಬರೂ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ದೇಹ ದಿಂದ ಕೈಲಾಸವನ್ನು ಸೇರಿದರು. ಕೈಲಾಸ ದ್ವಾರದಲ್ಲಿ ಸುಂದರರಿಗೆ ಪ್ರವೇಶ ದೊರಕಿತು. ಚೇರಮಾನರಿಗೆ ದೊರಕಲಿಲ್ಲ. ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋದ ಸುಂದರರು ತಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತನ ಸಲುವಾಗಿ ಭಗವಾನ್ ಶಿವನನ್ನು ಬಹುವಾಗಿ ಬೇಡಿಕೊಂಡರು. ಚೇರಮಾನರನ್ನು ಬರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನಂದಿಕೇಶನನ್ನೇ ಭಗವಾನ್ ಶಿವನು ಕಳಿಸಿದನು. ಶಿವನು ಚೇರಮಾನರನ್ನು, “ನನ್ನ ಅನುಮತಿ ಇಲ್ಲದೆ ಇಲ್ಲೇಕೆ ಬಂದೆ?” ಎಂದು ಕಟುವಾಗಿ ಕೇಳಿದನು. ತಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತನಾದ ಸುಂದರರ ಅಗಲಿಕೆಯನ್ನು ತಾಳಲಾರದೆ, ಅವರನ್ನು ಬೆಂಬತ್ತಿ ಬಂದೆನೆಂದು ಚೇರಮಾನ್ ಅರುಹಿದರು. ಹೀಗೆ ಸುಂದರರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಚೇರಮಾನರಿಗೂ ಕೈಲಾಸವಾಸ ಲಭಿಸಿತು. ಸಂತರ ಸಹವಾಸದಿಂದ ಶಿವನ ಲೋಕವನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬ ಸತ್ಯ ಹೀಗೆ ನಿಜವಾಯಿತು. ಕಾಲಾಂತರದಲ್ಲಿ ಸುಂದರರ ಇಬ್ಬರು ಪತ್ನಿಯರೂ ತಮ್ಮ ಕರ್ಮಬಂಧನವನ್ನು ಕಳೆದು ಕೊಂಡು, ಕೈಲಾಸ ಸೇರಿದರು; ತಾಯಿ ಪಾರ್ವತಿಯ ಅನುಚರರಾದರು.

ಸುಂದರ ಮೂರ್ತಿ ನಾಯನಾರರ ಸುತ್ತಲೂ ಹೆಣೆದುಕೊಂಡ ಕಥೆಗಳು ಏನೇ ಇರಲಿ, ಭಗವಾನ್ ಶಿವನಲ್ಲಿ ಅವರಿಗಿದ್ದ ಗಾಢ ವಾದ ಭಕ್ತಿ, ನಿಷ್ಠೆ, ವಿಶ್ವಾಸಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಯಾರೂ ಸಂದೇಹ ಪಡಲಾರರು. ಅವೇ ಈ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಓದಿ ನಾವು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಸದ್ಗುಣಗಳು. ಅಲ್ಲದೆ ಶಿವನು ನೇರವಾಗಿಯೇ ಸುಂದರರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಂಡು ಲೀಲೆಯಾಡಿದನು, ಸುಖ, ದುಃಖಗಳಲ್ಲಿ ಒಡನಾಡಿಯಾದನು; ಕಡೆಗೆ ತನ್ನೆಡೆಗೆ ಸೆಳೆದುಕೊಂಡನು. ಇದೇ ರೀತಿ ನಮಗೆ ಅರಿವಾಗದಿದ್ದರೂ ಆ ಭಗವಂತನೇ ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಅವಿಭಾಜ್ಯ ಅಂಗವಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಅವನೇ ತನ್ನ ಲೀಲೆಯನ್ನು ಆಡುತ್ತ ಸುಖದುಃಖಗಳಿಗೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಈಡು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ನಮ್ಮನ್ನು ಆಟದ ಗೊಂಬೆಗಳ ಹಾಗೆ ಆಡಿಸಿ ನಲಿವಾಡುತ್ತಾನೆ. ಅದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡರೆ, ಸುಖದಲ್ಲಿ ನಾವು ಹಿಗ್ಗುವುದಿಲ್ಲ, ದುಃಖದಲ್ಲಿ ಕುಗ್ಗುವುದಿಲ್ಲ. ಎಂದೆಂದೂ ಅವನ ಸ್ಮರಣೆ ಮಾಡುತ್ತ ಸ್ಥಿರಚಿತ್ತದವರಾಗಿ ಇರುತ್ತೇವೆ. ಕಡೆಗೆ ಅವನನ್ನೇ ಹೋಗಿ ಸೇರುತ್ತೇವೆ. ಇದೇ ಸುಂದರಮೂರ್ತಿ ನಾಯನಾರರ ಸುಂದರವಾದ ಕತೆ ನಮಗೆ ನೀಡುವ ಸುಮಧುರ ಸಂದೇಶ.

ಕರಿಯನಿತ್ತೊಡ ಒಲ್ಲೆ
ಸಿರಿಯನಿತ್ತೊಡ ಒಲ್ಲೆ
ಹಿರಿದಪ್ಪ ರಾಜ್ಯವಿತ್ತೊಡ ಒಲ್ಲೆ
ನಿಮ್ಮ ಶರಣರ ಸೂಳುನುಡಿಯ
ಒಂದರೆ ಗಳಿಗೆ ಇತ್ತಡೆ
ನನ್ನನಿತ್ತೆ ಕಾಣಾ ರಾಮನಾಥಾ

-ದೇವರ ದಾಸಿಮಯ್ಯ